

בית המשפט המחוזי בירושלים

24 ינואר 2013

עש"א 3104-09-12 סויד נ' כבוד השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב אליו הואצלו סמכויות
שר הבריאות בענייני משמעת לפי פקודת הרופאים (נו)

בפני כב' השופט בן-ציון גרינברג

ד"ר יצחק סויד
ע"י ב"ב ע"ד ערן קייזמן ואח'

המעורר

נגד

כבוד השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב
אליו הואצלו סמכויות שר הבריאות בענייני משמעת
לפי פקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז - 1976
ע"י ב"ב ע"ד ריצ'ארד סאלח
פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

המשיב

פסק דין

כללי

1. לפניי ערעור על החלטת כב' השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב (להלן: "המשיב"), אשר ניתנה ביום 24.6.12 מכוח הסמכות חקמנה בסעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז - 1976 (להלן: "הפקודה"), אותה האציל לו שר הבריאות, ואשר לפיה נמצא המערער אשם בעבירת המשמעת של "התנהגות בדרך שאינה הולמת רופא מורשה". בשל עבירת המשמעת בה הורשע, הורה המשיב בחלטתו זו כי רשיונו של המערער לעסוק ברפואה יותלה למשך חודשיים.

העובדות

2. המערער הינו רופא במקצועו, מומחה לרפואת עיניים. ביום 15.11.11 הגיש המשנה למנכ"ל משרד הבריאות, ד"ר בועז לב, קובלנה נגד המערער, בה יוחסה לו התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה. על פי הנטען בקובלנה, בתקופה הרלבנטית לקובלנה שימש הנקבל כרופא עיניים במרפאות קופת חולים מאוחדת במחוז ירושלים. בתאריכים 4.12.07 ו- 20.1.08 נתן הנקבל לי.ב., החשוד כנרקומן, מרשמים לתרופת האקסיקונטין, שהינה תרופה נרקוטית, המוגדרת כסם מסוכן (להלן: "התרופה"), כשי.ב. נהג להשתמש בתרופה זו כתחליף לסם. כמו כן, ביום 23.1.09 נתן הנקבל מרשמים נוספים לתרופה חן לי.ב. וכן לאשתו של י.ב., למרות שאשתו לא היתה נוכחת במקום ולא היתה מוכרת כלל לנקבל. יצוין, כי הנקבל מסר מרשמים האמורים למרות שי.ב. לא היה מטופל.

בית המשפט המחוזי בירושלים

24 ינואר 2013

עש"א 3104-09-12 סויד נ' כבוד השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב אליו הואצלו סמכויות
שר הבריאות בענייני משמעת למי פקודת הרופאים (נו)

3. בקובלנה מצוין כי הנקבל נתן את המרשמים האמורים, ללא כל הצדקה רפואית וללא כל קשר למקצועו כרופא עיניים, וזאת למרות שידע כי מר י.ב. הינו נרקומן.
4. על בסיס האמור נטען בקובלנה כי הנקבל נהג בדרך שאינה הולמת רופא מורשה, כאמור בסעיף 41(ג) לפקודה, ועל כן הוגשה הקובלנה נגדו.
5. הקובלנה נדונה בפני וועדה אשר מונתה על ידי שר הבריאות מכוח סעיף 44 לפקודה. ביום 4.3.12 התקיים דיון בפני הוועדה, ובמהלכו הודה המערער בעובדות נשוא הקובלנה. אי לכך, לא נותר לצדדים אלא להביא בפני הוועדה את טיעוניהם לעניין העונש הראוי בנסיבות העניין.
6. במסגרת טיעוני ב"כ המשיב צוין כי הפרשה הנדונה נחשפה לאחר שי.ב. נעצר ונחקר, וכתוצאה מכך התברר כי י.ב. הסתובב בכל הארץ כדי לקבל מרשמים מרופאים רבים, עד שהוגשה תלונה למשטרה אשר הביאה לחקירה ולמעצרו של י.ב. כאמור; ובמהלך החקירה קיבל משרד הבריאות פנייה בחודש פברואר 2010 מן הפרקליטות לפיה, כתוצאה מהחקירה התברר כי רופא אחד – הוא המערער – נתן מרשמים לי.ב. מספר פעמים, כולל גם מרשם שנתן לאשתו. בעקבות קבלת עובדות אלו נערכה בדיקה בתוך משרד הבריאות, ואף התקיים שימוע למערער, בו הודה המערער בעובדות המיוחסות לו, וכן הודה כי טעה במעשיו, תוך שהוסיף כי לא ידע שהתרופה באמת מסוכנת. ההסברים שקיבל לא השביעו רצון, והתגבשה המסקנה כי יש להמליץ על חגשת קובלנה, כשבחמלצה צוין ש"מתן המרשמים על ידי ד"ר סויד יצחק היתה בקלילות דעת, וד"ר סויד מתחרס על כך. מאידך, וישום תרופות... לחולה שאינו נמנה ממסופליו אינו הולם התנהגות של רופא, וכך הוא עובר על איסור...". לאחר בדיקות פנימיות נוספות, כולל בדיקה ביחידת ההתמכרויות במשרד הבריאות, המליץ פרופ' רובינוב, היעץ לנציב קבילות הציבור במשרד הבריאות, על חגשת קובלנה נגד המערער.
7. יצוין, כי לאור חשיפת העובדה שי.ב. הסתובב בין רופאים רבים כדי לקבל את התרופה, נשלחו מכתבים לאותם רופאים, ברם לא הוגשה כל קובלנה נגד שום רופא אחר פרט למערער דנן. ב"כ המשיב נשאל על כך במסגרת הדיון שבפני הוועדה, ועל כך השיב כי למיטב ידיעתו של המשרד, המערער הינו הרופא היחיד שמעד כמתן מרשמים לי.ב. יותר מפעם אחת בודדת. כמו כן, לא התגלה כל מקרה אצל הרופאים האחרים שבו ניתן מרשם לאשתו של י.ב. ללא נוכחותה וללא כל היכרות עמה.
8. לצד חומרת העבירות המיוחסות למערער, צוין גם ב"כ המשיב בפני הוועדה כי המערער לא היה הרופא המטפל, ו"אם זה היה רופא המטפל, ורופא מטפל רואה יש לי פה נרקומן, אולי יותר טוב שהוא ייקח את האוקסיקונטין ממופין שהוא יקנה ברחוב, זה שיקול רפואי... אז זה עוד כן איזה שהוא סוג של טיפול שהוא הרופא המטפל וזהו רואה לנכון להפנות אותו לטיפול בגמילה, זה מקובל, ואפילו לתת עוד פעם... אתה לא רוצה להגיע שהוא ישתמש בסמים של הרחוב, זה גם כן מקובל, זה

בית המשפט המחוזי בירושלים

24 ינואר 2013

עש"א 3104-09-12 סויד נ' בבוז השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב אליו הואצלו סמכויות
שר הבריאות בענייני משמעת למי מקודת הרופאים (נו)

שיקול דעת מקצועי, אבל פה אין פה שיקול דעת מקצועי... הוא רק נתן כפי שהם אמרו בקלילות
דעת, וגם לאשתו שזה גם כן לא מקובל."

כמו כן ציין ב"כ המשיב כי המערער הינו רופא עיניים ולא רופא משפחה, וי.ב. הגיע אליו בגלל
טענה שיש לו פריצת דיסק, כך שביקורו במרפאה כלל לא היה קשור ברפואת עיניים. אילו היה מגיע
לרופא משפחה כסטובל מכאבים בגב, ייתכן שהרופא יחליט על טיפול בתרופה האמורה לשיכון
הכאבים, אבל המערער דגא אינו עוסק בתחום זה ואינו קשור כלל לטיפול הזה ונכונשא זה צוין, שכל
יתר הרופאים אליהם פנה י.ב. לקבלת מרשמים היו רופאי משפחה, ולא מומחים ספציפיים בתחומים
אשר אינם קשורים לסימפטומים שהעלה י.ב. בפניהם).

9. ב"כ המשיב גם העלה בפני הוועדה שיקולים לקולא. לדבריו,

אנו מאוד מעריכים שהרופא בעצם התחרט במעשיו, אנו חושבים שהוא
למד את הלקח. אני חושב שיש פה איזה שהיא הודאה, וזה מאוד חשוב,
הוא בעצם חסד לוועדה ולתביעה זמן יקר. אנו רואים זאת בחיוב, ואנחנו
רואים את התחרטה של הנקבל כדבר שהוא חיובי, ואנו רוצים לעודד אנשים
בעצם לבוא לכאן ולהודות ובעצם להגיד יטעיתי, אני מצטער, ואני בעצם
למדתי את הלקח... ולכן לאור הגישה החיובית של הנקבל, אנו רואים
לנכון להמליץ ולבקש מהוועדה לתת לו נזיפה בלבד. אנו חושבים שלאור
נסיבות הענין זה חולס את המקרה, ולאור הענין שבעצם הנקבל מודה
באשמה, הוא למד את הלקח, הוא מבין שיש פה סיטואציה לא נעימה,
הגיע נרקומן וביקש תרופה, במקום לעמוד איתו ולהגיד לו, הוא בעצם נתן
לו, וזה מאוד קשה לעמוד מול האנשים האלו, אנו יודעים את זה, בכל זאת
זה התפקיד של הרופא, והוא בעצם כשל בתפקיד הזה, ואנחנו חושבים
שחוא למד את הלקח, והוא לא יעשה את זה עוד פעם.

10. בטיעוניו בפני הוועדה, סמך המערער את ידיו על המלצת ב"כ המשיב כי ניתן להסתפק בנויפה.
המערער הוסיף כי הינו רופא עיניים מומחה מצרפת, אשר עלה ארצה לפני תשע שנים. כמו כן ציין כי
במרפאה של קופת חולים מאוחדת בה הוא עבד בתקופה הרלבנטית, ישנם עוד רופאים, ולפי העווג
במרפאה, ולא רק בקופת חולים מאוחדת, אם מגיעים פציינטים של המרפאה ומסיבה כלשהי לא נוכח
הרופא המטפל שלהם, והם זקוקים למרשם, הארכת טיפול, טיפול כרוני בתרופות מהסוג הזה או מכל
סוג שהוא, אז הרופא שנמצא שם, גם אם הוא אינו הרופא המטפל, מעביר את הכרטיס ובדק את
התיק; ואם על בסיס רשומה קודמת ראה הרופא כי רופא המשפחה הקבוע של הפציינט מטפל בו
בתרופה מסוימת, כי אז הרופא המחליף ייעתר לבקשת הפציינט למתן מרשם באותה תרופה כדבר
שבשגרה. כך גם היה במקרה דנן; המערער והרופא הקבוע של י.ב. יושבים שניהם באותו סניף, דלת
מול דלת, ובאותם תאריכים בהם מסר המערער מרשמים לי.ב. ולאשתו, רופא המשפחה הקבוע של י.ב.
לא היה נוכח, וי.ב. פנה אליו. בעקבות הפנייה, המערער העביר את הכרטיס, ולאחר שוודא כי הפציינט
מקבל את התרופה האמורה בתדירות מאוד גבוהה, רשם לו את המרשם.

בית המשפט המחוזי בירושלים

24 ינואר 2013

עש"א 3104-09-12 סויד נ' כבוד השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב אליו הואצלו סמכויות
שר הבריאות בענייני משמעת למי מקודת הרופאים (נו)

11. המערער אינו מכחיש כי פעם אחת גם נתן מרשם לאשתו של י.ב. לדבריו, הוא לא חשד כי מדובר בניצול לצורך סיפוק סס לגרומן, והוא בעצם לא הפנים את העובדה כי י.ב. הוא כנראה נרקומן וכי הוא מנצל את כל העניין הזה לסיפוק התמכרותו; ולטענת המערער, מבחינתו היה מדובר בפעולה די שגרתית. לכך מצרף ב"כ המערער את הטענה כי בסוף הביקור האחרון נשוא הקובלנה אף נעזר לבקשת י.ב. למסור לו מרשם נוסף על שם אשתו, בטענה "מניפולטיבית" כי כל מרשם תקף רק לשבוע או לכמות כדורים לשבוע ימים, כך שהוא טאלץ לחזור תמיד לקבל מרשמים נוספים, ואם ייתן מרשם נוסף לאשתו, יחסוך ממנו את הצורך לחזור לקבל מרשם בפעם הבאה. המערער אף טען בפני הוועדה, אם כי בחצי פה, שרצה רק להתפטר מהפציינט הזה ורצה שיצא ממרפאתו, כי הבחין שהוא אינו שקט, ולדבריו, "זה הסגנון של אנשים שאינם לא יודע אם מידי פעם הוא יכול מתאוס לתת מכות... לא הרגשתי שאני יכול לומר לו תראה, תצאוב ותלך. אני לא יודע למי אני מדבר ממול, ומידי פעם לא רציתי לקבל סיכון. הוא שואל בשביל קופסא, נתתי לו קופסא".

12. על בסיס עובדות אלו מציין ב"כ המערער כי לאחר סיום חקירת המשטרה והעברת ממצאיה לפרקליטות, הבינו גורמים אלה שמדובר בטעות בתום לב מצד המערער, ולכן החליטו שאין מקום לנחל נגדו חליץ פלילי, והעבירו את כל הנושא לטיפול במישור המשמעותי.

13. ביום 10.5.12 החליטה הוועדה להמליץ על אמצעי משמעת של נזיפה והתראה. בהחלטתה צוין כי "הוועדה רואה בחומרה את התנהגותו של הנקבל, התנהגות שאינה הולמת רופא עיניים ואת מקצוע הרפואה בכלל. הנפקת מרשם סם לחולה שאינו מטופל של רופא וכן הנפקת מרשם לסם לאדם שאינו מוכר כלל לרופא היא חמורה ומסוכנת, ומוגעת בשלום הציבור ובאמון הציבור במערכת הרפואה". מאידך גיסא שקלה הוועדה לקולא את עמדת ב"כ המשיב, "שראה בהתנהגות הנקבל מעשה חריג, חד פעמי שנועשה בתום לב ואת הודאת הנקבל והסכון בזמן ההליכים המשפטיים בפני הוועדה. כמו כן לקחה בחשבון את טיעוני ב"כ הנקבל על היותו עולה חדש, על הנהוג המקובל במרפאות לתת מרשם על ידי רופא גם לחולה שאינו מטופל על ידו ואת לאחר עיון בתיקו של החולה, כמו כן, את חששו של הנקבל לשלומה במידה והיה מסרב לתת את המרשם לחולה. הוועדה התרשמה לטובה מדבריו של הנקבל, מאופיו הסוב, והבעת החרטה המלאה מצידו".

לאור כל האמור המליצה הוועדה בפני חשר להטיל על הנקבל אמצעי משמעת של נזיפה והתראה, תוך שהביעה את אי-שביעות רצונה מכך שלא נקטו הליכים משמעותיים כלשהם נגד יתר הרופאים שנתנו מרשמים נרקוטיים לאותו חולה, למרות שלא היה בטיפולם, ולגביהם הסתפק משרד הבריאות בשיגור מכתבים בלבד. כמו כן הציעה הוועדה לבחון את חוזהו לפיו מנפיקים רופאים מרשמים נרקוטיים לחולים הגם שאינם בטיפולם. הוועדה הביעה את דעתה כי רצוי היה שמרשמים נרקוטיים יונפקו אך ורק על ידי הרופא המטפל.

בית המשפט המחוזי בירושלים

24 ינואר 2013

עש"א 3104-09-12 סויד נ' כבוד השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב אליו הואצלו סמכויות
שר הבריאות בענייני משמעת לפי פקודת הרופאים (נו)

החלטת ההתליה

14. לאחר שהוגש דו"ח הוועדה לידיו, החליט המשיב לדחות את המלצת הוועדה להסתפק בנויפה והתראה, והורה להתלות את רישונו של המערער למשך חודשיים. בהחלטתו נשאו הערער שלפניי ציין המשיב כי הינו שותף לקביעתה של הוועדה כי התנהגותו של המערער היא "חמורה ומסוכנת ופוגעת בשלום הציבור ובאמון הציבור במערכת הרפואה" אולם לדעתו, "הוועדה לא נתנה ביטוי לחומרה זו בעונש הקל לאין שיעור שהמליצה להטיל עליו". להלן מסקנותיו של המשיב בהחלטתו:

לדידי, שעה שענייניו בהתנהגות החוזרת על עצמה לא פחות משלוש מעמים לאורך תקופה ארוכה למדי – מדובר ב"שיטת" לא במעשה חריג או חד פעמי. גם לא שוכנעתי עד תום ב"תום ליבוי" של הנקבל, וטענתו בדבר חששו מהתנהגות וחוללה אם לא יתן לו את המרשם, איננה משכנעת כל עיקר.

אמצעי המשמעת בהם נקטה הוועדה כנגד הנקבל, אינם עומדים בשום יחס לתומרת מעשיו, לשיטתיות שבהם ולחריגה הבוטה מרמת ההתנהגות הנדרשת מרופא, בכלל, וממי שתחום מומחיותו ברפואת עיניים, והוא עשה, משום מה, "הסבה" לטיפול בנרקומנים.

עוד יצוין, כי הוועדה שנתת בהטילה על הנקבל שני אמצעי משמעת של "נזיפה וחלואה", בניגוד לחוראות סעיף 41 לפקודת הרופאים, שמתיר הטלת אמצעי משמעת אחד מבין המפורטים בו, לאמר "נזיפה או התראה".

לא הייתי מחסס מלחמיר בדינו של הנקבל פי כמה מכפי שהגני עומד לעשות, אלמלא הנסיבות האישיות שלו, כפי שפירטה הוועדה, והעובדה שאין הערכאה הגבוהה נוטה למצות את הדין עם הנדון, לאחר שהטריבונול שדן בעניינו חקל הקלה מופרזת בעשו.

לפיכך הגני מחליט להתלות את רישונו של הנקבל, ד"ר יצחק סויד, מלעסוק ברפואה במשך חודשיים (2).... (החלטה במקור – ג.ב.)

15. כבי השופט (בדימוס) סטרשנוב סבר, אפוא, כי יש חומרה יתירה במעשיו של המערער, וכי הוועדה בהמלצתה לא נתנה ביטוי הולם לתומרת המעשים ולצורך בהרתעת אחרים מלבצע מעשים דומים. כמו כן ציין המשיב כי אלמלא המלצת הוועדה היה מקום להתלות את רישונו של המערער לתקופה ארוכה יותר.

הערעור

16. בערער שלפניי חוזר ב"כ המערער על טענותיו בפני הוועדה. לטענתו, מדובר בטעות נקודתית, בתום לב, חנוגעת למסופל אחד בלבד, והמערער חכיר מיידית בטעותו, חודה במלוא העובדות המפורטות בקובלנה, ועקב הטראומה שסבל מעצם ניהול החליק נדון, למד ויטב את הלקח, ואין כל סיכוי שיחזור ויעשה מעשה דומה בעתיד. אי לכך, טוען ב"כ המערער כי הסנקציה עליה המליצה

בית המשפט המחוזי בירושלים

24 ינואר 2013

עש"א 3104-09-12 סויד נ' כבוד השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב אליו הואצלו סמכויות
שר הבריאות בענייני משמעת לפי פקודת הרופאים (נו)

הוועדה – טיפה והתראה – הינה מידתית וראויה בנסיבות העניין, והראיה לכך – שאף ב"כ המשיב
המליץ בפני הוועדה להסתפק בנויפה ולא מעבר לכך.

17. אמנם, ב"כ המערער ציין כי הוא אינו מתעלם מכך שבתי המשפט מתייחסים להחלטות
משמעתיות של המשיב מכוח פקודת הרופאים – כאל החלטות מעין-מנהליות, ובערעורים על החלטות
מהסוג הזה נוהגים בתי המשפט לאמץ את המבחן המיושם בדרך כלל בערעורים על החלטות מנהליות,
לפיו לא ישים בית המשפט את שיקול דעתו תחת זה של הרשות המנהלית אפילו היה הוא עצמו בוחר
באפשרות אחרת, ולא יתערב בהחלטת הרשות אלא אם הינה נגועה בחוסר סבירות קיצונית; ואם
ייושם מבחן זה להחלטה נשוא הערער, כי אז יתקשה לעמוד ברף הגבוה האמור ולשכנע את בית
המשפט כי ההחמרה שבחלטת המשיב הינה חריגה "קיצונית" ממתחם הסבירות. שחרי אין חולק
בעובדה שהמערער אכן מסר מרשמים לסם ממכר לידי נרקומן, והתלייה של חודשיים אינה נראית
כסטייה "קיצונית" בהשוואה לנויפה והתראה עליהן המליצה הוועדה.

18. ברם, לטענת ב"כ המערער, מבחן הקיצוניות אינו המבחן הראוי במקרים כגון דא. ההחלטה
שמקבל השר בהליך משמעתי המנוהל מכוח חוראות פקודת הרופאים הינה sui generis לפקודה,
מאחר שהמחוקק קבע הליך מיוחד לקבלת החלטות מחסוג הזה, המבוסס על המלצת וועדה מקצועית,
ורק הוועדה האמורה היא אשר שומעת את הצדדים וקובעת את הממצאים העובדתיים והמסקנות
המקצועיות אשר עליהם היא מבססת את המלצתה לשר; וחשך ניזון כל כולו בדו"ח שמעבירה הוועדה
אליו. אי לכך, טוען ב"כ המערער כי במקרים שמחליט השר לסטות מהמלצת הוועדה, כשמנגנון ההליך
עצמו אינו מפקיד בידי השר כל אפשרות לקביעת ממצאים אחרים מאלה שקיבל לידיו מאת הוועדה,
יש לאמץ קריטריונים גמישים יותר לביקורת השיפוטית על החלטותיו כך שאף אם אין להגדיר את
סטייתו מהמלצות הוועדה כסטייה "קיצונית" ניתן יהיה לבית המשפט להתערב בהחלטתו לשם עשיית
צדק בנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה. ואם יאמץ בית המשפט גישה כזו במלאכת הביקורת
על החלטות משמעת של השר לפי הפקודה, כי אז קיים כר נרחב להתחשבות מכרעת יותר בנסיבותיו
של המערער ולחלוק על החמרת הסנקציה שהטיל עליו המשיב.

דיון והכרעה

19. מקובלת עלי עמדת ב"כ המערער כי יש ליישם קריטריונים גמישים יותר בביקורת השיפוטית על
החלטות השר לפי הפקודה, בהשוואה לאלה החלים בדרך כלל על החלטות מינהליות; ומעיון בפסיקה
אנו למדים כי בתי המשפט אכן התבטאו ברוח זו בהגדרת המבחן המיושם על ידם בערעורים על
החלטות השר לפי סעיף 41 לפקודה. ראו, לדוגמא, ע"א 412/90 ד"ר משה אליהו נ' שר הבריאות, פ"ד
מד(4) 422, בעמ' 427 (1990):

בית המשפט המחוזי בירושלים

24 ינואר 2013

עש"א 3104-09-12 סוידר נ' כבוד השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב אליו הואצלו סמכויות
שר הבריאות בענייני משמעת למי פקודת הרופאים (נו)

אמות המידה בדבר החולם ובדבר האמצעי הנדרש בעקבות מעשה בלתי
הולם נקבעות במידה רבה על-ידי המסגרות המקצועיות עצמן, וזאת,
כמובן, באותו היקף שהותווה בחוק תל-ידי המוסדות שהוסמכו לכך בדיו.
בשל כך, ערכאה זאת לא תמחר להתערב בענש משמעתי, אף אם הוא
סוטה לטעמה במידת מה לחומרה או לקולא. רק סטייה מהותית לקולא
או לחומרה, משגה מהותית בשיקול הדעת או הטלת עונש המחסיא באופן
ברור וגלוי את מטרתו יצדיקו התערבותה של ערכאה זו. בנסיבות כאלה
נדרש בית-משפט זה לעניין כדי לכוון את ההתנהגות המקצועית למסלול
הראוי ולמנוע התגבשותן של אמות מידה מוטעות או בלתי הולמות.
(החדגוש שלי - ב.צ.)

כן השוו, ע"א 10979/04 ד"ר ליבין לאור נ' שר הבריאות (28.2.05):

גדר ההתערבות בהחלטות הניתנות על ידי המשיב 1 מכוח סעיף 41 לפקודת
הינו מצומצם למדי ומוגבל לאותם המקרים שבהם נפל משגה מהותי
בשיקול דעתו.

20. ענינו הרואה, כי מידת התערבותו של בית המשפט בהחלטות משמעת של השר מכוח פקודת
הרופאים אינה מצומצמת למקרים בהם נמצאה סטייה "קיצונית" ממתחם הסבירות, ודי לו לבית
המשפט לחסיק כי הסטייה בהחלטות השר הינה "מהותית" או שגל בה "משגה מהותית", אין ספק כי
קביעה זו מאפשרת ביקורת והתערבות שיפוטית מעמיקה יותר וגמישה יותר בהחלטות השר.

21. ברם, לא מצאתי כי יש בהבחנה האמורה כדי להושיע את המערער במקרה דנן, מאחר שאף אם
אאמץ את מבחן ה"מהותיות" המקובל בערעורים מן הסוג הזה, אין ביכולתי לקבל את עמדת ב"כ
המערער כי בהחלטת המשיב נשוא הערעור אכן נפל משגה מהותי או סטייה מהותית ממתחם
הסבירות. מאחר שהמערער הודה במלוא העובדות המפורטות בקובלנה, הרי שבכך אישר כי בעת
שמסר את המרשמים לי.ב. - בשלוש הזדמנויות שונות משך למעלה משנה - ידע כי האיש העומד מולו
ומבקש את המרשם הינו נרקומן. ביודע עובדה זו, היה עליו לנקוט במשנה זהירות, להתייץ עם
הרופא המטפל, ואם לא עמדה לו אפשרות כזו, אסור היה לו להסתמך על רישום במחשב ולהיכנע
לתכתיבי הפציינט ולרשום לו מרשם לתרופה המסווגת כסם מסוכן. אילו היה עושה כך פעם אחת, ניתן
היה - אולי - להבין את המעידה ו"לסלוח" לו; ברם לאחר שהאיש התייצב בפניו פעם שנייה לאחר
כחודש ימים, האם לא ראה המערער שיש אולי מקום להתייץ לפני שיחזור וירשום לו מרשם פעם
נוספת? ואם בכך לא די, כחלוף כשנה מתייצב האיש לפניו פעם שלישית, והפעם הגדיל המערער לעשות
ואף רשם מרשם נוסף לא רק לאיש עצמו אלא גם לאשתו, שלא הייתה נוכחת, שהמערער לא הכיר,
ותוך ידיעה ברורה שהמרשם מיועד למעשה לאיש ולא לאשתו, וכי הוא נוהג לו את המרשם השני
כאמצעי לעקוף את המגבלה החמורה החלה על מתן מרשמים לתרופה זו, לפיה אסור לרופא להוציא
מרשם עבור כדורים אלה לתקופה העולה על שבוע. לדעתו של המשיב, קלילות הדעת שבה נהג
המערער, בדרך המוגעת פגיעה חמורה בשלום הציבור וברמת המקצוע, מחייבת הטלת סנקציה
מחמירה יותר מזו אשר עליה המליצה הוועדה, וזאת אף אם ב"כ המשיב הצטרף להמלצת זו בוועדה,

בית המשפט המחוזי בירושלים

24 ינואר 2013

עש"א 3104-09-12 סויד נ' כבוד השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב אליו הואצלו סמכויות
שר הבריאות בענייני משמעת לפי פקודת הרופאים (נו)

ואף אם נסיבותיו האישיות של הנקבל חיו מצדיקות כשלעצמן תקלה בעונשו. תפקידו של השר
במקרים אלה מתמקד בעיקר בקביעת מדיניות הענישה המשמעתית הראויה, ובחלטת שניתנה
במקרה דנן קבע המשיב מדיניות ברורה וסבירה לחלוטין, לפיה יש לשאוף לאפס סובלנות למתן
מרשמים לתרופות ממכרות שלא בהתאם לנהלים המחייבים ותוך סטייה מרמת הזהירות המתבקשת.

22. סיכומו של דבר, לא מצאתי כל פגם, ובוודאי לא פגם מהותי, בהחלטת המשיב להחמיר בעונשו
של המערער ולהעמידו על התלייה של חודשיים במקום טיפת והתראה.

23. אשר כל כן, דין הערעור להידחות והוא נדחה בזה. אין צו להוצאות.

ניתן היום, י"ג שבט תשע"ג, 24 ינואר 2013, בהעדר הצדדים.

בן-ציון גרינברגר, שופט

- לתשומת לב- תיק המשטרה+תיק המחוז נמצאים במשרדנו- יש להוציאם בהקדם עם מכתב